

да иждивилъ цѣлия си имотъ по лѣкарства. Дошълъ най-послѣ деньтъ Св. Николай; цѣлия народъ отивалъ въ черква да се помоли Богу; намислилъ да отиде и сакатия момъкъ. Купилъ си свѣщъ и запълзялъ къмъ черквата. На пжтьтъ той срѣщналъ единъ старецъ, който го попиталъ, кждѣ отива така пълзешкомъ. Болния момъкъ отговорилъ, че той отива въ черква, за да се помоли на Светителя Николая да му изпрати изцѣление. „Ако искашъ да бждешъ здравъ“ — му рекълъ старецътъ: „Върви слѣдъ мене!“ и го довелъ до черковнитѣ врата. Като стигналъ до вратата, старецътъ станалъ невидимъ, а момъкътъ запълзялъ въ черквата, запалилъ свѣщта прѣдъ иконата на Св. Николая и позналъ въ нея стареца, който го бѣше срѣщналъ на пжтьтъ и който го бѣше довелъ до черковнитѣ врата. Тогава момъкътъ извикалъ: „Светителю Христовъ! Изпълни обѣщанието си!“ Ти самъ ми каза да дойда тукъ и ето азъ лежа прѣдъ твоята икона и те моля да ме изцѣришъ!“ Тия думи момъкътъ казалъ съ сълзи и помислилъ ближнитѣ до него хора да го подигнатъ та да цѣлува иконата. Нѣкои отъ тѣхъ го подигнали и сакатия юноша си допрѣлъ двѣтѣ ржцѣ до иконата . . . и въ тоя мигъ той усѣтилъ облекчение: краката му се разпуснали, и той стѣпилъ на тѣхъ здраво. Като стѣпилъ на краката си, юношата се прѣкръстилъ и се помазалъ съ масло изъ кандилото, което горѣло прѣдъ иконата на Светителя. Послѣ това, той билъ съвършено здравъ.